

neile jaggas. Ennast üks nähhes, pahhan-
das poträtst ja küssis: kes se wäike mees
on, felle ümber keik, förmad püsti peas, seis-
mad? — Lemmale vastati: „Lalambert,
üks kulus õppetud mees.“ Maerdes ja öl-
lasid nikkutades ütles temma: „sesuggune
tahhab ka rákida, kel eht kümmet rub lagi
tasfus ei olle.“

Kus siis innimesse meel, mõistus ja tar-
kus seisab, kas rahha-kukrus wõi peas? Ja
mis üllendab tedda innimesseks, temma fal-
lid rided wõi temma head kombed ja wisid?

Orjawitsa õis.

Miltonil, ühhe Inglis, ma laulosoul-
jal, olli wågga illus, agga hirmus riaks
naesterahwas. Kui üks tedda ühhel páwal
temma illo párrast füüs ja punnaseks rosiks
nimmetas, ütles Milton, kes issi fot pimme
ossi: „minna temma illust ühtegi ei tea; ag-
ga temma offad on wallusad, neid torkiwad
mind iggapääw.“

Önsad on need, kes sellega rahul on,
mis Jummal teeb.

Üks tallopoeg ütles: „Kui ma tahhan,
siis saeb wihma.“ Kui temma käest küs-
siti: kuidas nenda? Vastas temma: „Ma
pean Jummala tahtmist ennese tahtmiseks;
siis wihma ikka saeb, kui ma tahhan.“

Arra te lomale ligi.

Makedonia funninga Aleksandrile töi sol-
dat eesliga laagrisse rahha. Kui esel árra-
wassis, ei otsind mees mitte wemimalt, waid
wöttis kuld rahha fottid ennese selga ja fan-
dis funninga telgi ette. Aleksander sedda
ja emast árramärkades, läks wosto ja ütles:
„Olle julge, wahwa mees! fanna need rah-
ha fottid ennese telki! Sinna osled ni paljo
wäärt, et sa sedda keik wõid ennesele pidda-
da!“

Warri aia mõõt.

Hiobi-ramatus 7 p. 2 s. on luggeda: Oe-
sego sultane iggatseb páwa warjo,